

la contra | ENRIC RAMIONET

Modernitats patriòtiques

Les idees i els líders són confusos i afirmen que tenim l'autoestima baixa, que ens sentim aclaparats per les noves crueltats del mercat i per les velles debilitats polítiques

Diu que aquest any hem commemorat la derrota sota la bandera de la perplexitat. De fet, els ànims són tan diversos com els individus però els ànims col·lectius, aquells que van i vénen de nosaltres a la nostra comunitat, aquella vibració de la sentimentalitat patriòtica que en un o altre sentit i en una o altra intensitat tothom experimenta, sembla que en el cas de la tribu catalana estan desmaiats. Les idees i els líders són confusos i afirmen que tenim l'autoestima baixa, que ens sentim aclaparats per les noves crueltats del mercat, de tots els mercats, i per les velles debilitats polítiques. I per la dolorosa constatació que de la mateixa manera que el nacionalisme català es construeix en oposició al nacionalisme espanyol, el nacionalisme espanyol es construeix negant el nacionalisme català, que a la vegada es construeix en oposició a l'espanyol.

És una lògica inquietant i inevitable, una llei pendular que, ara que els ànims de la tribu espanyola campen desinhibits, sembla haver-se perfeccionat i que més que en un cercle ens endinsa en una espiral viciosa que, per exemple, als fòrums d'internet desencadena dia rere dia espectaculars focs artificials. Individualment o col·lectivament, tenir l'autoestima baixa és molt més torbador que tenir-la excessivament alta, però és menys ridícul. No estic parlant de coses serioses com els recursos, o de la necessitat d'esdevenir un país normal, o de les condicions que calen per bastir la societat lliure, justa, desvetllada i feliç que tant cobjàvem, però, atrapat com estem en aquesta dinàmica de nacionalismes que es retroalimenten, no puc evitar un cert neguit sentint continuament com s'afirma que Espanya finalment s'ha modernitzat. Que vol dir modernitzar-se? Desenvolupar-se econòmicament? Poder-se comprar un 4X4?

Aquest país que segueix a la cua de la OCDE d'inversió en educació, on lideren l'audiència programes de televisió que fan esgarriar i els índex de lectura són els més baixos d'Europa, on l'elit de la socie-

Un moment de la manifestació en motiu de l'11 de setembre, dijous, a Girona. / EUDALD PICAS

tat, inclosa la intel·lectual, encara es reuneix sota el sol per contemplar com mortifiquen un animal, on l'ostentació i la banalitat senyoregen i el verí de la intransigència domina tota la vida pública començant pels mitjans de comunicació, on l'economia passa de la bogeria del *pelotazo* a la bogeria del totxo, potser sí és un país modern, perquè ha esdevingut pròsper, però continua sent un país lamentable.

Encara que aquell home alt i català que juga a bàsquet, en un anunci de televisió, repetís fa uns dies amb ridícula solemnitat que allò que realment importa és que el món admiri les habilitats pàtries per posar pilotes dintre d'una anella. Ui! si això ho hagués afirmat amb la samarreta de la selecció catalana, ja veig tota aquella plèia de partidaris de la *lengua común* fent

sang d'aquestes coses grotesques que tenen les emotivitats nacionals. Unes i altres, encara que sempre és més difícil adonar-se de les pròpies. Les glòries esportives deuen formar part de la modernitat i de l'embotiment patriòtic espanyol que tant ens incomoda, tota aquella exaltació que fomenten individus que van de pressa pels circuits o saben passar pilotetes damunt una xarxa i que tenen el domicili fiscal a Mònaco perquè entenen que fent onejar banderes ja compleixen amb les seves obligacions cíviues.

Fa un parell de mesos, uns entusiastes de la selecció espanyola de futbol cantaven plens d'orgull davant d'uns alemanys: *somos españolas, oeoeoe!* És clar, vaig pensar: qualsevol sigui alemany, o finès, o danès, podent ser, simplement, curt de gambals.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

Santificar les festes

Reconec el meu error. Fa una setmana m'embadalia davant de la posada en escena del Partit Demòcrata nord-americà i menyspreava la capacitat dels republicans per superar les expectatives creades pels seus adversaris. Continuo pensant que la convenció dels demòcrates va aportar discursos que s'haurien d'ensenyar a les facultats d'oratória. Per diversos motius: per la pulcritud de l'estratègia que dibuixaven (en especial Hillary Clinton), per la manera de dir-los (fent veure que tot era improvisat) i per l'emotivitat que només es pot generar des de la consciència d'estar conduint un procés irreversible. Reconec el meu error. Vaig escriure l'article abans que es presentés en societat la senyora Sarah Palin, i res no feia suposar que una mestressa de casa, alcaldessa d'un poblet de mala mort i governadora d'un estat glacial seria el revulsiu d'una campanya que havia començat sota mínims i que semblava sepultada davant l'allau retòric dels Obama i companyia. No ha estat així. A hores d'ara, la irrupció de Palin ha provocat que les expectatives de vot s'hagin decantat a favor dels conservadors. La truita ha girat d'una manera colossal, mentre el senador McCain s'ho mirava, amb aquests braços tan curts que té, amb un entusiasme poc dissimulat, encantat d'haver-se trobat, en el mig del camí, a la mare que té un fill soldat, un fill amb síndrome Down i una filla embarassada fora del vincle matrimonial. El soldat reafirma el compromís amb la pàtria (que sempre devora els fills predilectes i els envia a casa en un bagul amb medalla de reconeixement); el bebè discapacitat ens alligona sobre la necessitat de defensar la vida (que és sagrada i contra la qual no hi ha subterfugis progressistes: excepte si es tracta dels assassinats estatals anomenats pena de mort); i la nena díscola ens informa de la voluntat de redreçar el futur i de santificar, si em permeten, les festes. Els guionistes s'hi han lluit. No sé si han tingut en compte que el personatge també té dits i que pot tenir la facultat de fer-los servir per contestar, un dia o un altre, la trucada del telèfon vermell.

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

ORMETAL

MILLOR AÏLLAMENT, DURABILITAT I MENOR MANTENIMENT

Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó FORNELLS DE LA SELVA
972 47 61 27 www.ormetal.es

novetat **Stein**

EASTPAK Built to Resist

113060-8686334

papereria copisteria

Pompeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

Esmorzars · Menús · Grups · Sopars

el Liémana
restaurant

Fem sopars!

Divendres i dissabtes
(a partir del 19 de setembre)

Tel. 972 42 95 56
Sant Gregori Parc Industrial. Ctra. Cartellà Km. 0,5

i prova les nostres pizzes!